

בְּמִדְרָגָה לְפָנֵינוּ

זמירה לילנו

ממרח המשגיה הגה"צ
רבי דב יפה שליט"א

לִקְטַת עֲצוֹת וְהַדְרָכוֹת
בְּעֵינֵי טַהֲרַת הָעֵינַיִם
קְדוּשַׁת הַגּוֹף וְעוֹד

היות וחלק מהדברים
לא עברו תחת עיני
רבנו המשגיח שליט"א,
על כן כל טעות וכדו' יש
לתלות, אך במעתיק השמועה
ועמנו תלון משוגתנו.
... "וטהר לבנו לעבדך באמת" ...

ניתן לצלם - ולהפיץ
להערות והארות
לתרומות והנצחות

04-9040218

•

עיצוב ועימוד:
054-8468706

• תוכן עניינים •

- 7 ..... קדושת ישראל
קדושים תהיו" • לבחור בדרך של קדושה • כל אחד יכול לזכות להתקדש • עולם הבא
בעולם הזה • קדושת בן הישיבה • קדושתו של אברך
- 8 ..... ימי השובבי"ם
ימי סיעתא דשמיא • התורה מכפרת - תחת הצומות • לנקות את כל החושים
- 9 ..... מעלת הקדושה וההתגברות
מציאת חן • זוכה לדברים הרבה • הגורמים לחטא • אונס רחמנא פטריה, מתי? • חומר
הפגם • פוגם בעתידו • פוגם - באמונה • פוגם בשיקול הדעת • מיתה בידי שמים • "שבע
יפול צדיק" • יאוש - שלא מדעת • ישראל קדושים • שמירת הטהרה
- 12 ..... התיקון – לימוד התורה
מאשפות ירים אביון • עסק התורה • כדאי הוא קושי זה • לנצל את האפשרות
- 13 ..... חותם העבדות
עדות שאנו עבדיו • הקשר שלנו עם הקב"ה - הוא בגופנו • עבד חתום - למלכו של עולם
- 14 ..... הרהורים אסורים
המביא עצמו לידי הרהור • והבור ריק • הרהורי עבירה קשים מעבירה • "שירו לו"
- 15 ..... חשיבות שמירת העינים
זוכה לגלוי שכינה • זוכה להבנה בתורה • יותר מטהרת המקוה • העבר עיני - כדי שלא
אראה • כל התגברות חשובה • סכנת אבדון • לא יזכה לראות הגאולה • אל תלך בדרך
איתם • קדושת העינים • שמירת הראיה • שתוליכנו לשלום
- 17 ..... עצות לשמירת העינים
להיב עצמו לשמור על עינו • להיות דבוק בדברי התורה • לרצות להדבק רק בקב"ה • יבקש
רחמים שלא יכשל
- 18 ..... והאר עינינו בתורתך

• הפוגם בעיניו – פוגם בהבנת התורה •

19 .....הנהגות בקדושה

שאילת שלום לאשה • אל תרבה שיחה עם האשה • פה נקי

20 .....הבירור האחרון

לא כולם יזכו לחזות בביאת המשיח • הנסיון הגורלי • "על פתחו של גיהנום" • "מי לד אלי"
• ובחרת – בחיים • הבא להיטהר • לעמוד בנסיון

21 .....אין לך יפה מן הצניעות

"דע לפני מי אתה שוכב" • לא חלי ולא מרגיש • סימן לדבר... • האצילות מחייבת

22 .....טהרת המקוה

טבילה לתוספת קדושה • טבילה להסרת הטומאה • הטבילה לכבוד שב"ק • הטבילה
בשבת

קדושת ישראל

קדושים תהיו

'קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם' (ויקרא יט, ב).

הקב"ה מצפה מאיתנו שנתקדש שמתוך כך נוכל להשיג את הטובה הכי גדולה - להיות דבקים בקב"ה!

לבחור בדרך של קדושה

אכן, כל אחד יכול להיות קדוש, אמנם לא ברגע אחד אפשר להיות קדושים, אך ראשית צריך שהבחירה שלנו תהי' בדרך של קדושה. אמנם קורה שהאדם נכשל, אך השאיפה צריכה להיות - לעלות ולהתעלות ב"קדושה"!

כל אחד יכול לזכות להתקדש

אמנם ישנו מי ש"קדוש מרחם", כפי שידוע שהיו גדולים שכבר מקטנותם ראו עליהם נטיה לקדושה. אך היו רבים שהיו ילדים רגילים, וע"י עבודתם נהיו לקדושי עליון. ועי' בנפש החיים (שער א' פ"ד בהגה"ה) שהאריך לבאר שהאדם ע"י מעשיו יכול להגיע לדרגה אשר הקב"ה ישרה את שכינתו בתוכו, ודומה הוא ממש למקדש עיי"ש. ובכדי להגיע לדרגה זו לא צריך להיות "גאון" וכדו', אלא צריך להתקדש בקיום 'כל' מצוות ה' כראוי. אכן, ראוי לכל אדם להתבונן בדברי "נפש החיים" הללו למען יזכור את גודל אפשרותו להשיג ולהגיע בהאי עלמא הדין!

עולם הבא בעולם הזה

אדם קדוש נהנה מדברים קדושים, ותענוג עבורו עד מאוד בעסק לימוד התורה הקדושה, וכן מהתפילה והברכות. נמצא שאינו צריך לחכות בכדי להנות מתענוגים רוחניים לעולם הבא, כיון שהוא כבר נהנה וטועם מכך בעולם הזה...!!!

ואכן אחד הסיבות הגורמות להסיר את החשק בלימוד התורה הוא מה כשאדם נכשל בעניני קדושה, מכיון שהיצה"ר מלכלך את נפשו בכך, ואולם אין זה כלל מוחלט, כי אעפ"כ מוצאים גם כאלו שלמדו בחשק ובהתמדה, על אף שגם הם נכשלו רח"ל בעניני קדושה. ואולי הסיבה היא משום שיש להם יותר חשק טבעי ללמוד, ואולי אפשר ג"כ לחלק בין מי שנכשל מפני שיצרו התגבר עליו, או מפני שהפקיר את עצמו בידי יצרו.

קדושת בן הישיבה

בעבר בישיבות ועכ"פ בישיבות הליטאיות לא דברו על ענייני קדושה, ואולם רבנו ר' אלה' לאפיאן זצ"ל היה מדבר על כך.

ואני חושב שהיום לפי מצב הדור אי אפשר להתעלם מנושא זה !!! ואולי לא ראוי לדבר על כך בצורה כזאת שיכולה לשבור את הבחורים, אבל עכ"פ צריך לעוררם להתחזק בזה.

קדושתו של אברך

לפעמים רואים אחד אשר בעודו בבחורותו היה חם ליבו לתורה ולעבודה, ודוקא אחר נישואיו נצטנן, י"ל שהסיבה לכך היא, מכיון שלא נזהר דיו לקדש את עצמו בביתו. ואכן כאשר זוכים להתקדש, איש איש כמידתו, הרי לא זו בלבד שאין לאדם הפרעה כאשר הוא מתעסק בענייני הגשמיות, אלא אף ניתן להרגיש בזה הרגשה של רוממות !!!

ימי השוכבי"ם

ימי סיעתא דשמיא

סדר הפרשיות בשבועות אלו נקרא 'שוכבי"ם', שבהם יש פרשיות שמחזקות לעבודת ה', ובכלל ימים אלו הם ימים של תשובה. גם האריז"ל גילה ששבועות אלו מסוגלים במיוחד לתיקון בענייני קדושה ופגם הברית. וכמעט כולם צריכים כפרה בכך. וגם מי שלא נכשל במזיד, עכ"פ אולי לא נזהר מספיק וקרהו בלילה, ואפשר שהוא אשם בזה וכו'. וידוע שהמתעסק בענין זה בימי השוכבי"ם, יש לו סיעתא דשמיא מיוחדת !!!

התורה מכפרת – תחת הצומות

וכידוע חטאים אלו גורמים לפגמים עצומים, ואין זה דברים של מה בכך, שהרי כדי לתקן זאת צריך הרבה צומות, כמבואר בקדמונים, אכן בעבר היו מרבים בימים אלו בצומות, ואולם כיום שחלשו הדורות ואין כוח לצום, אומר ר' אברהם בעל 'מעלות התורה' שתחת הצומות מוטל עלינו להתחזק בהתמדה בכדי שהתורה תהיה לכפרה !!!

לנקות את כל החושים

וצריך להיזהר במיוחד בימים אלה בענייני קדושה, ולדאוג לבדוק ולנקות את עצמו (שכל החושים יהיו נקיים, ועי' בארוכה במס"י ב'פרטי מידת הנקיות') וכגון 'אל תרבה שיחה עם האשה' ושלא להסתכל בדברים אסורים, ושהאוזניים יהיו נקיות, ושח"ו לא לשמוע שירים לא ראויים (חילוניים וכדו') כי אדם לא יודע כמה הוא מפסיד ע"י כך !

מעלת הקדושה וההתגברות

מציאת חן

על יוסף, יעקב אמר "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין" ומסביר רש"י: בן חן, חנו נטוי על העין הרואה אותו, וכן מובא בזוה"ק כי השומר על קדושת הברית יש עליו חן וזכה יוסף לחן המיוחד הזה, ע"י שעמד בנסיון עם אשת פוטיפר, (ולפיכך זכה ג"כ למלכות). וכך כל אדם שישמור ברצינות על הקדושה זוכה לחן.

זוכה לדברים הרבה

כשאדם מתגבר על יצה"ר זה, הוא זוכה לכל טוב, לשלמות, לגילויים בתורה, ולמתיקות של קדושה בתורה ובעבודת ה' ועוד.

וכך זה בכל התגברות על הנאות הגשמיות (שאינם לצורך וכש"כ כשזה אסור או לא ראוי) נעשים כל הדברים הרוחניים ועבודת ה' מתוקים ונעימים. וכל אדם יכול להלהיב את עצמו להתגבר, כשיתבונן במה שזוכה ע"י התגברותו, וזה יעזור לו להתגבר על שפלותו, לעזור לאמוץ שכדאי וראוי להתגבר.

•••

יוסף הצדיק הכניס בכלל ישראל את הכח להתגבר על הנסיון בשמירת הקדושה, מה שאינו כן באומות העולם. ומרמזים זאת בדברי הגמרא יומא ל"ה ע"ב "אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אמר נאה הייתי וטרוד ביצרי, אומרים לו כלום נאה היית מיוסף אמרו עליו וכו'" ולכאורה מה תשובה זאת, ליוסף היה כוחות ולא אין. אלא שהכוחות של יוסף הושרשו לכלל ישראל.

ובאמת כל היום האדם צריך להיות במצב של "עז כנמר רץ כצבי וגיבור כארי" – וע"י זה בנקל יוכל להינצל מהניסיון. ובאמת ראוי לחבל בזה תחבולות, איך לינצל בזה מעבירה, וח"ו לא להרפות ולהתייאש.

הגורמים לחטא

בקיצור שו"ע כתב מה הם הדברים שמסוגלים לגרום להגיע לחטא, (יש מהדברים שאנו מעצמנו לא היינו חושבים שיש קשר בינם לבין חטא זה) וכגון מש"כ "אל תתן את פיך לחטוא את בשרך" שמרומז בזה, כי חטאי הפה, לשה"ר, ניבול פה, נדרים, אכילה גסה, והסתכלות, יכולים לגרום להיכשל בחטא זה.

אונס רחמנא פטריה, מתי?

פעמים אדם אכן אנוס, אך יש לבחון היטב מהי סיבת האונס, אם מפני שאנס עצמו בכך שהביא עצמו למקום הנסיון, או שהאונס בא אליו למקומו ללא רצונו, כי אם זה נגרם לו מפני

שלא שומר עיניו ומחשבתו, הרי הוא הביא על עצמו, וכמו שמצינו ששומר שכר פטור באונסין, ולכן אם עלו עליו גדודי חיה ולסטים פטור, אבל אם הולך למקום גדודי חיה ולסטים חייב, אע"פ שעכשיו אנוס!. נמצא שמה שלא בא בגרימתו אינו חטא כלל!

חומר הפגם

כדאי לדעת את חומר העונש על דבר זה. גורם לגלות, לא יזכה לראות פני שכינה, לא יקום בתחיית המתים, גורם לגלגולים ומיתות לעולם, בא לידי עניות, והשלה"ק אומר שהנכשל בדברים אלו מזלו נהפך, וקללה רובצת עליו.

וכן מונעים ממנו סודות התורה ואפילו את הידיעה בפשט הפשוט, כי ע"י חטא זה הוא פוגם בשכלו ובנפשו, ולבו מונע ממנו את הבנת התורה ואת החשק לדברים שבקדושה. וכשאחד לקוי בזה אל יחשוב שזה רק פגם פרטי, אלא צריך לדעת שהפגם בענינים אלו הוא פגם כללי שפוגם את כל האדם. וכמו שמבואר בזוה"ק שמי שאינו נשמר מחטא זה אינו יר"ש.

פוגם בעתידו

כולנו הרי מעוניינים בחיים מאושרים, א"כ צריך לדעת שאם בחור פוגם בצעירותו בענייני קדושה, אפשר שהדבר יתבטא בכך, שיקח לו זמן עד שהוא ישיג שידוך, וגם כשכבר ישיג את שידוכו, אם לא יתקן את עצמו, זה יכול לגרום שיהיו לו בנים שאינם הגונים, וחי משפחה לא תקינים, כיון שהפגם הזה הוא ביסוד האדם.

פוגם - באמונה

כיון שחטא זה הוא במקום הברית, והברית זה הקשר בין האדם לה', ממילא כשאדם פוגם בזה הרי הוא פוגם בקשר שלו עם הקב"ה ולפתע מתחילים אצלו הפרעות ושאלות באמונה. וכפי שרואים זאת בדרך כלל שהמקולקלים בהשקפה מקולקלים גם בחטא זה, והם לא מבינים שזה לא בא מעודף חכמה אלא מחולשה בקדושה. פעם בקשו ממני לדבר עם בחור מסויים שיש לו בעיות באמונה, וכשהגיע לפני, ראיתי על פניו שיש לו בעיות בענייני קדושה ולא באמונה.

•••

ואולם צריך להבדיל בין ספקות באמונה לטרדות באמונה, ספקות, יש לו ספק באמונה, אבל טרדות, הוא שלם באמונתו, רק שעולות לו כל מיני תהיות, וסימן בזה הוא, אם רוצה שיסתלקו מעליו המחשבות הללו או לא, אם רוצה שיסתלקו מעליו, זה אינו אלא טרדה).

פוגם בשיקול הדעת

וצריך לדעת כי הפגום בעניני קדושה קרוב לודאי שהוא פגום בעדינותו ואצילותו, כך שלא יוכל לקבוע על דברים והליכות או הנהגות אם הם ראויים לבן תורה או לא, כיון שמה שהוא סבור שהדבר ראוי ואין שום ריעותא בכך - זהו מחמת שהוא עצמו פגום... ולכן אינו רואה את הגריעותא שבדבר, וממילא הוא לא יכול לקבוע בדברים הללו. ומאידך ברור שהקדושה של האדם מוסיפה וקשורה גם לשיקול הדעת.

מיתה בידי שמים

כל רגע ורגע שאדם מתגבר על יצרו בעניני קדושה, אין לשער למה הוא זוכה, ויש בזה דברים שאדם חייב בהם עונש חמור רח"ל וע"י שמתגבר לא רק שהוא ניצל מהנזק אלא הוא גם זוכה עי"ז הרבה מאוד.

הסתפקתי לגבי מש"כ על ער ואונן שנכשלו ונענשו על כך, שישנם המסיקים מכך שיש באותו חטא חיוב מיתה בידי שמים, יתכן לומר, שאצלם היה דינם כך כי זו היתה רגילותם, אבל אחד שיצרו התגבר עליו, אולי יש לומר שאין ראייה שגם ע"ז מתחייב מיתה בידי שמים.

"שבע יפול צדיק"

צריך לדעת שיש בידינו אפשרות לתקן, את 'העבר' וגם את העתיד, ואפילו אם ניסה כבר לתקן ונראה לו שלא הצליח, לא יתירשלו ולא ירפה כיון שבמשך הזמן יגיע לשלימות בזה. יש מי שחושב שאם נכשל סימן שכבר אינו יכול, ואינו כן, כיון שיש הבדל גדול בין מי שמנסה ורק לפעמים נכשל, לבין מי שאינו מנסה להשמר כלל!

יאוש - שלא מדעת

מי שלפעמים נכשל דומה, למי שיש לו פצעים על היד, אבל מי שאינו נזהר כלל, נעשה מומר לדבר אחד, כאילו שאין לו כלל יד ולא רק פצעים. ודבר זה נוגע להרבה דברים כלשה"ר וכדומה.

והיצה"ר צד בזה רבים כשאומר לאדם - "אל תעשה צחוק מעצמך", אתה לא מסוגל לכך. אבל יש לדעת כי לגבי מה שנצטוינו אין כזה דבר, ועוד שאם אדם נכשל בתחילה עשר פעמים ועכשיו רק חמש, הרי אין להשוות כי כשהאדם נכשל כשקל לו להשמר, הרי הכישלון הזה הרבה יותר חמור ממה שנכשל כשהיה לו קשה להשמר.

ישראל קדושים

נכדו של הרעק"א איגר מפרש עה"פ "לשום לכם שארית בארץ" (בראשית מה, ז) שהנה בסתיו אפשר לחשוב על האילן שאין בו רוח חיים, אך אין זה נכון שהרי גזעו עדיין בארץ,

וכמו"כ גם כאשר האדם נכשל בענין זה, מ"מ נשאר לו קדושה, ויכול ע"י קדושה זו לעמוד להבא.

שמירת הטהרה

כשאחד מתחזק הרי הוא עלול להרגיש די בטוח בעצמו, אולם הוא צריך לדעת שיש עוד מי שמעונין להפיל אותו. כמו שכתוב על הכהן הגדול שהיה לו נס שלא ראה קרי ביום הכיפורים, ויש להקשות מדוע שיראה קרי, והרי שבעה ימים היו שומרים אותו בטהרה, וגם בלילה לא היו מניחים אותו להירדם, ומבאר בזה היעב"ץ שזה כמו ששנים נלחמים, אם צד אחד מתחזק גם השני מנסה יותר להתגבר, כן כשאחד מתחזק מוכרח הוא לעמוד על המשמר, כיון שיש מי שרוצה לבוא כנגדו

✧ התיקון – לימוד התורה ✧

מאשפות ירים אביון

על אף חומר החטא הנורא הקב"ה נתן לנו את האפשרות לצאת מזה, וכמו שכתוב "מאשפות ירים אביון" – שזה רמז לפגם זה, בו נשמת האדם במצב של אשפה. התיקון העיקרי לפגם זה הוא לימוד התורה, ובפרט בעיון, וכפי שביאר בהקדמת האגלי טל, דהנה הזוה"ק אומר שעל חטאים הנוגעים לקדושה אין תשובה. וזה תמוה שהרי למי שכפר בעיקר יש לו תשובה, והאיך ע"ז אין תשובה? ! ואומר האגלי טל, כופר בעיקר הינו חטא שבלב, וממילא תשובה שהיא בלב מועילה, אולם הנ"ל הוא גם חטא במח, וממילא בתשובה גרידא לא סגי, ואולם ע"י לימוד התורה שזה גם ע"י המח וגם בלב - החטא מתכפר! ! (ויש חשיבות יתירה ללימוד ברציפות). ועי"ז מטהר גם את כל אבריו.

גם י"ל שמי שבוער בו היצה"ר כאש, התורה שנתנה באש היא התרופה למכתו. וגם היא עצמה אש וכמש"כ "הלא כה דברי כאש נאום ה'"
 <כמו שהפגם הזה הוא פגם בכל האדם, כן התורה - שהיא כנגד כולם - מתקנת, תקון כללי כנגד כולם.

עסק התורה

כתב הרמב"ם סוף הל' איסורי ביאה שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מהתורה. ועוד איתא באבות דרבי נתן (פ"כ) שהנותן הרהורי תורה בליבו מסירים ממנו הרהורים רעים, הרהורי זנות וכו' וכו'.

נמצא שהדבר הראשון הוא שיהא עסוק תמיד בתורה, ואף שיעסוק בדברי תורה כחומש עם פרש"י, העיקר שהמחשבה תהא תמיד תפוסה בתורה, זו היא הדרך להינצל ממכשולות בענייני קדושה, ע"י שאדם יהי' דבוק בתורה וביר"ש, דכשהלב פנוי, היצה"ר נכנס!

כדאי הוא קושי זה

ישנם כאלו שקשה להם ללמוד ולהתייגע בתורה, אבל כדאי ששימו על ליבם כי מה שהם יסבלו בגלל החטא הזה, זה נורא מאוד... וגם אם בתחילת הלמוד לפעמים יש קושי, הרי קושי זה הוא רק בהתחלה, אבל מי שנכנס ללימוד כבר לא יהיה לו קושי!

לנצל את האפשרות

אשרינו מה טוב חלקנו שאנו נמצאים בבית ה', ויש תיקונים שונים לפגם הזה, אך עיקר התיקון הוא בלימוד התורה והעמל בה. א"כ צריכים אנו לנצל עצה זו! וכשח"ו אדם לא מתקן את הפגם, ואינו מנצל את דרכי התיקון שניתנו לו – זה עלול לעלות לו מאוד ביוקר!!!

• חותם העבדות •

עדות שאנו עבדיו

הקב"ה נתן לנו את מצות ציצית – בכדי שנזכור שאנו עבדי ד' וכן ציווה אותנו להניח תפילין, שנזכור כי עבדי ד' אנחנו, ואולם הקב"ה לא הסתפק בזה – אלא גם חתם אות בבשרינו – חותם העבדות, חותמו של מלך להעיד שאנו עבדיו. ועל כך אנו מודים להקב"ה על האות הזאת שהיא בבשרנו. וכפי שאומרים בברכת המזון "נודה לך - על בריתך שחתמת בבשרנו" וכו' שע"י חותמת זו גם נשמתנו וגם גופנו שונה.

הקשר שלנו עם הקב"ה- הוא בגופנו

יוצא שהקשר שלנו עם הקב"ה הוא לא רק דרך השכל או הנשמה, אלא יש בגופנו את הקשר והברית עם בורא העולם. ולכן החטא במקום זה נחשב לחמור במיוחד כיון שהוא במקום הברית שלנו עם הקב"ה,

עבד חתום – למלכו של עולם

והקב"ה שם חותמת זו במקום שעלול האדם לחטוא, במקום שיש בו יצר הרע חזק. כדי שהאדם כל יום יעלה בדעתו כל יום שהוא עבד חתום למלכו של עולם ולא ימרוד בו

(חרדים). ברמב"ם כתוב שאות מילה הוא להזכיר לאדם שהוא עבד ה' גם בזמנים שאין לו ציצית, ותפילין שמזכירים זאת בדרך כלל.

• הרהורים אסורים •

המביא עצמו לידי הרהור

איתא בגמ' (יומא כ"ט א') הרהורי עבירה קשים מעבירה, ועד כדי כך נורא הדבר, שמותר לחשוב בדברי תורה במקום המטונף, בכדי להסיח את הדעת מהרהורים אסורים! והמביא עצמו לידי הרהור, וכגון שנכנס למקום שיכול להביא אותו לידי הרהור וכדו', הוא הוא הנקרא רע - אשר אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה! (נדה י"ה י"ז ע"ב) וצריך לדעת שאם אחד הגיע לידי הרהור והסיח דעתו, אין עליו עבירה אלא מצוה, כיון שהסיח דעתו! שהעבירה היא לא זה שבא לאדם עצם ההרהור אלא זה שהאדם משהה את ההרהור, שאילו בא לידו הרהור ופינהו מליבו אין בזה עבירה. ואמנם אדם חייב למנוע עצמו מהדברים המביאים לידי הרהור!.

והבור ריק

איתא באבות דרבי נתן (פרק כ') כל מי שאינו נותן הרהורי תורה על ליבו נותנים לו הרהורי זנות וכו'. ואין הכוונה בזה שח"ו הקב"ה נותן הרהורים רעים, אלא רק שיש כוחות שהם ההפך מקדושה שהם נותנים הרהורים אלו, וכמאחז"ל (יומא ל"ט ע"א) הבא ליטמא פותחים לו וכו'.

הרהורי עבירה קשים מעבירה

הרמב"ם במורה נבוכים כותב שהסיבה לכך שהרהורי עבירה קשים מעבירה היא כיון שאינו דומה מעביד עבד בעבודה בזויה למעביד חכם אציל בעבודה בזויה, ולכן כשמעביד השכל של האדם שהוא מרומם ונשגב בהרהורי עבירה הרי זה חמור יותר מעצם העבירה. ואפילו שבכל פעם שעובר עבירה הוא גם חושב ומהרהר, כ"כ מה הטעם שהרהור קשה מהמעשה עצמו, אך מ"מ יש נפק"מ שלחשוב ולהרהר יכול בלי גבול, וכן שגם בשעת עשיית העבירה חלק המחשבה חמור יותר מחלק הפועל ועושה.

"שִׁירוֹ לֹ"י"

צִרִיךְ לְדַעַת כִּי שְׁמִיעַת נִיגוֹנִים וְשִׁירִים לֹא רֵאוּיִים (חִילוֹנִים) זֶה מֵהַדְּבָרִים שֶׁהֵכִי מִלְּכֻלֵּי אֶת הַנֶּפֶשׁ, עוֹשֶׂה אֹתוֹ בְּהֵמָה... וְזֶה גּוֹרֵם שֶׁאֵח"כ לֹא יִהְיֶה לוֹ תֵּעֲנוּג מִלִּמּוּד הַתּוֹרָה וּמְכַל הַדְּבָרִים הַמְתוֹקִים שֶׁד' נִתֵּן לָנוּ.

וְחָשׁוּב לְדַעַת כִּי אֵי אֶפְשֶׁר לְהַנּוֹת גַּם מִזֶּה וְגַם מִזֶּה, כִּי הַמְתַּעֲנֵג עַל דְּבָרִים שֶׁהֵם הַהֶפֶךְ מִקְדוּשָׁה, מִלְּכֻלְךְ הוּא אֶת נֶפְשׁוֹ וְזֶה מִמַּעַט אִם גּוֹרֵם שֶׁבְּכֻלּוֹ לֹא יִרְגִּישׁוּ בְּתַעֲנוּגוֹת קְדוּשִׁים !!! (וְהַשׁוֹמֵעַ נִשְׁמָע שְׂרֹת הָרִי הוּא 'מִלְּכֻלְךְ אֶת נֶפְשׁוֹ וּמִטְמֵא אֶת כָּל אֲבָרָיו'. וְגַם מִי שֶׁמִּתִּיר לְשִׁמּוֹעַ כְּשֶׁאֵינוֹ מְכִירֵם, זֶה רֵק אִם שׁוֹמֵעַ דְּרִיךְ מִקְרָה, וְהֵינּוּ שֶׁלֹּא נֹאסֵר עֲלֵינוּ לְלַמּוּד בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן, אֲבָל ח"ו שֶׁהוֹתֵר לְכַתְחִילָה לְלַכֵּת וּלְשִׁמּוֹעַ)

• חֲשִׁיבוֹת שְׁמִירַת הָעֵינַיִם •

זוֹכָה לְגִלּוֹי שְׁכִינָה

מִבּוֹאֵר בְּמַסְכַּת ב"ב (נ"ז ע"ב) כָּל הַרְוָאָה דְּבַר עֲרוּהָ וְאֵינוֹ זֶן עֵינָיו מִמֶּנּוּ זוֹכָה לְרֵאוֹת גִּילּוֹי שְׁכִינָה, שֶׁנֶּאֱמַר "עוֹצֵם עֵינָיו מֵרֵאוֹת בְּרַע מֶלֶךְ בְּיוֹפִיו תַּחֲזִנָּה עֵינָיו". לֹא יִתּוּאֵר א"כ מֵהָאָדָם יִכּוֹל לְזַכּוֹת כְּשֶׁשׁוֹמֵר אֶת עֵינָיו וְגוֹפּוֹ בְּקְדוּשָׁה, שְׁעִי"ז נִפְתַּחִים לוֹ מֵעֵינֹת הַחֲכָמָה וּמִדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְכו'.

זוֹכָה לְהַבְנֵה בְּתוֹרָה

כְּשֶׁאָדָם שׁוֹמֵר עַל הַקְּדוּשָׁה שֶׁלוֹ הוּא מְרוּוִיחַ, וְלֹא רֵק בְּזֶה שְׁמוּסִיף קְדוּשָׁה, אֲלֵא גַם בְּדְבָרִים נוֹסְפִים, וְכִפִּי שֶׁמִּסְפָּרִים עַל הַגְּאוֹן הַגְּדוֹל רַבִּי מִיכָל יְהוּדָה לִיִּפְקוּבִיץ זצ"ל שֶׁפַּעַם בְּהִיוֹתוֹ בְּרַכְבַּת עַמַּד בְּנִסְיוֹן כְּמוֹ שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק וְקַפֵּץ מֵהַרְכַּבָּתוֹ, וְנִפְצַע קֶשֶׁה וְשָׁכַב בְּמִשְׁךְ שָׁנָה שְׁלִימָה, וְאַחֲרֵי מַעֲשֵׂה זֶה, הוּא הָעִיד עַל עֲצָמוֹ 'שֶׁהִרְאָשׁ שֶׁלוֹ נִפְתַּח' ...

יֹתֵר מִטְהַרְתַּת הַמְּקוּהָ

מִסּוֹפֵר עַל הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל בְּעַל הַתּוֹלְדוֹת אֶהְרוֹן שֶׁהִיָּה צִרִיךְ לְעַבּוֹר בְּמִקּוֹם פְּרִיצוֹת גְּדוּלָּה, וְהַשְׁתַּדֵּל לְשַׁמּוֹר אֶת עֵינָיו, לְאַחֲמ"כ טָבַל בְּמִקְוֵה, וְאָמַר – הִרְגַּשְׁתִּי יֹתֵר תּוֹסַפַּת קְדוּשָׁה בְּשְׁמִירַת הָעֵינַיִם מֵאֲשֶׁר בְּטְבִילַת הַמְּקוּוֵה...!!! נִמְצָא שֶׁאָדָם שׁוֹמֵר עַל עֵינָיו, זֶה לֹא רֵק שְׁשׁוֹמֵר עַל עֲצָמוֹ מִלְּהִיפָּגַע, אֲלֵא הוּא גַם זוֹכָה עִי"ז לְעֵלּוֹת וּלְהַתְּעֵלוֹת ...

העבר עיני – כדי שלא אראה

צריך מאוד לזהר מלהיכשל בראיות אסורות, עד כדי כך, שיש שפרשו את הפסוק "העבר עיני מראות שווא" שמוטב שתעביר את עיני (שלא יראו) מאשר שח"ו אני אראה מראות האסורות!, וכמו המעשה ברבי מתיא בן חרש בילקוט (ויחי קס"א) !!

כל התגברות חשובה

איתא בגמ' (שבת נו:) על רבי נתן צוציתא שראו 'אור על פניו', וסיבת הדבר היתה שהגם שנתן עיניו באשה אחת והעלה ליבו טינא, מ"מ התגבר על יצרו. יש ללמוד שאע"פ שאדם נכשל, שלא יחשוב מה יועיל לתקן את עצמו פעם אחת, משום שכל פעם זה דבר חשוב, והקב"ה מחכה שנתקן את עצמו למרות כל הקלקולים.

סכנת אבדון

צריכים לדעת כי מי שאינו שומר את עיניו – הרי הוא בסכנת אבדון!!! וישנם כאלה שרק מצד 'סקרנות' הביטו לרחוב, אבל סופם שנתלכלכו רח"ל... הכרתי בחור ישיבה מוכשר שבכל פעם שנסע לביתו ל'בין הזמנים' היתה לו ירידה, ובכואב שוב לישיבה התחזק, אולם 'בין הזמנים' אחד הוא כ"כ ירד עד שכבר לא שב לישיבה.

לא יזכה לראות הגאולה

אנו מתפללים ג' פעמים ביום "ותחזינה עינינו בשוכך לציון" בציפיה לביאת המשיח, צריך לדעת שהפוגם ומקלקל את עיניו - לא יוכל לראות בעיניו את הגאולה השלימה!! ויתבונן כל אחד, האם כדאי להפסיד ראיית פני שכינה עבור הסתכלות לא טובה?!

אל תלך בדרך איתם

כתי' במשלי (א,י) "בְּנֵי אִם יִפְתּוּךָ חֲטָאִים אֶל תִּבְא", פעמים גם בחור טוב יכול להימשך אחרי חבריו, ללכת למקומות שאפשר להיכשל בהם בראיות אסורות, באומרו לא נורא, אבל האמת היא שזה נורא מאד, כי אין לשער כמה מראות שאינם טובים יכולים ללכלך את הנפש.

קדושת העינים

כתוב לגבי צדקה "תן לו משלו שאתה ושלך שלו" שכאשר אתה נותן צדקה אל תחשוב שזה שלך אלא שזה של הקב"ה, כן י"ל כי גם העיניים והלב – הכל של השי"ת, ולכן צריך לשים לב האיך וְלִמָּה משתמשים עמהם.

ולפי"ז יש מפרשים את הפסוק "ולא תתורו אחריי", המחשבה הזאת שהלב שיש לכם זה "לבבכם", וכן לגבי "עיניכם"... אלא הכל של הקב"ה ואין לנו רשות להשתמש בהם כנגד רצונו ח"ו.

< על ידי שאנו נותנים את הלב והעיניים לקב"ה, אנו של הקב"ה...

שְׁמִירַת הַרְאִיָּה

פֶּעַם נִיגַשׁ בַּחֹר לְר' אֱלֹהִים לְאִפְיָאן זַ"ל לְבַקֵּשׁ שְׁרוּצָה לְנִסּוּעַ לַחֲתוּנָה, וְהִיָּה זֶה בַּמְקוֹם לֹא כ"כ שְׁמוֹר, שְׂאֵל אוֹתוֹ ר' אֱלֹהִים וּמָה עִם פְּרִיצוֹת? ! הַשִּׁיב לּוֹ הַבַּחֹר כִּי הוּא אֵינוֹ מִפְּחָד מִכֶּךָ, מִשׁוֹם שֶׁזֶּה לֹא מְזִיק לוֹ. וְהוֹכִיחוּ ר' אֱלֹהִים בְּאוֹמְרוֹ, אֲנִי עִם רַגְלֵי אַחַת חוֹלָה, וּבְעֵינַי אַחַת אֵינִי רוֹאֶה, וְאֵעִפ"כּ אֲנִי עֹדֵין צָרִיךְ לְהִזְהַר, וְאַתָּה עִם שְׁנֵי רַגְלֵי בְּרִיאוֹת וְעִם שְׁנֵי עֵינַיִם, 'בַּחֹר בְּתוֹקֶפּוֹ, וְאַתָּה אוֹמֵר "לִי זֶה לֹא יִזְיק"? !... א"כ אוֹ שְׂאֵתָה שְׂקָרָן אוֹ שְׂאֵתָה חוֹלָה...!! !. לְאַחַד שְׁטַעַן לְרַב וּוּלְבָה זַ"ל כִּי רְאִיִּית פְּרִיצוֹת אֵינָה מְזִיקָה לוֹ, הַגִּיב – לְכָלֵב גַּם לֹא מְזִיק לְאַכּוֹל חֲמָאָה מְקוֹלְקֶלֶת... (הֵינּוּ שֶׁזֶּה חֲסֵרוֹן מָה שְׂאֵינוֹ מְרַגֵּישׁ שֶׁזֶּה מְזִיק לוֹ) < פֶּעַם בְּהִיּוֹת הַח"ח זַ"ל עִם תְּלַמִּידִים הַסְּתוּבָבָה שֶׁם נִעְרָה אַחַת בְּלָבוֹשׁ שְׂאֵינוֹ כְּרָאוּי, אִז הַח"ח גָּעַר בָּהּ מָה אֵת חוֹשֶׁבֶת שְׂאֵנַחְנוּ מִלְּאֲכִים... < הַחֲתָ"ם סוֹפֵר כְּשֶׁהִיָּה מְדַבֵּר עִם אִשָּׁה, הִיָּה מִסְּתַכֵּל בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּצִיּוֹת שְׁלוֹ. וְהַח"ח כְּשֶׁדִּיבֵר עִם נָשִׁים הוּא לֹא הִרְאֶה שֶׁהוּא מִסְּתַכֵּל.

שְׁתוּלִיכְנוּ לְשִׁלוֹם

בְּמַלְחַמַת הַמִּפְרָץ הַסְּכָנָה הִיָּתָה רַחוּקָה וְאֵעִפ"כּ אֲנָשִׁים פָּחָדוּ לְצֵאת לְרַחוּבוֹת, וְכ"ש "שְׁסַכְנָתוֹ קְרוּבָה" צָרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל כְּמָה שְׁפָחוֹת לְצֵאת, בְּכַדִּי שֶׁלֹא לְהִיכַנֵּס לְנִסְיוֹן. וְכִךְ תְּמִיד בּוֹזְמֵי מַלְחָמָה כְּשֶׁבַחֹרִים נִסְעוּ הַבֵּיתָה, הֵם לָקְחוּ בַּחֲשׁוֹן הָאֵם יֵשׁ בְּכֶךָ סְכָנָה, וְכִמוֹ"כ צָרִיךְ לְנַהוֹג לְפָנֵי שְׁנוֹסְעִים, לְקַחַת בַּחֲשׁוֹן אֵת הַסְּכָנָה הַרוּחַנִית שְׁבִרְחוּב ! וּלְבִדּוֹק אִם אֵינִי סְכָנָה בְּדַבֵּר זֶה. וּבְאַמַּת פֶּעַם נִסְעוּ פְּעַמִּיִם בַּחֹרֶף וּפְעַם בְּקִיץ, וְכִיוֹם הַדְּבַר נִרְאֶה כְּמוֹגֶזֶם, אֲבָל צָרִיךְ לְקַחַת זֹאת בַּחֲשׁוֹן - שְׁמַחִיר הַנְּסִיעָה אֵינוֹ רַק סְכוּם הַכֶּסֶף... !

• עֲצוֹת לְשְׁמִירַת הָעֵינַיִם •

יְלַהֵיב עֲצֻמוֹ לְשְׁמוֹר עַל עֵינּוֹ

כְּדָאִי שְׂקוּדֵם שְׂיוּצָא לְרַחוּב יִלְמַד וְיַחֲזוֹר עַל עֵינַיִ שְׁמִירַת הָעֵינַיִם. וְיְלַהֵיב אֵת עֲצֻמוֹ ב'מַעֲלוֹת הַקְּדוּשָׁה' בְּכַדִּי שֶׁלֹא רַק שִׁתְּגַבֵּר עַל עֲצֻמוֹ שֶׁלֹא לְרָאוֹת, אֲלֵא 'שֶׁלֹא יִהְיֶה בְּמַצַּב שְׁרוּצָה לְהִסְתַּכֵּל'. וְאַשְׁרֵי הָאָדָם שִׁיְהִי תְּמִיד בְּמַצַּב שֶׁהוּא רוּצָה רַק לְהַדְּבֵק בְּד', וְלֹא שֶׁהוּא יַעֲסוֹק רַק בְּשְׁמִירַת הָעֵינַיִם, (שֶׁהַעֲסָק לֹא יִהְיֶה בְּשְׁמִירַת הָעֵינַיִם) אֲלֵא בּוֹזֵה שֶׁהוּא רוּצָה לְהַדְּבֵק בְּקַב"ה. וְצָרִיךְ לְחַפֵּשׂ עֵיצוֹת וְתַחֲבוּלוֹת לְכֶךָ, וְכַגּוֹן ע"י שִׁלְמַד ג"מ וּמִשְׁנִיּוֹת בַּע"פ וְכַדוֹ וְאַכְּנָן בֵּן תּוֹרָה צָרִיךְ שְׁכַל זְמַנּוֹ יִהְיֶה מְנוּצֵל לְלִימוּד, וְגַם כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ עֲלִיוֹ לְהִיּוֹת שְׂקוּעַ בְּלִימוּד, וְכַפִּי שְׂאוֹמֵר הַדְּרָכִי דוֹד שְׁכַשִּׁישׁ לְאָדָם קוֹשִׁיא שֶׁלֹא יִזְדַּרְז מִיַּד לְתַרְץ, אֲלֵא יִשְׁאִיר אֵת

זה בכדי שיהי' לו על מה לחשוב כשהוא הולך ברחוב, שאז ימשוך את ליבו לדברי התורה הקדושים.

להיות דבוק בדברי התורה

ברחוב פרוץ כמו שמצוי היום ודאי שיש למעט את היציאה כמה שיותר! וגם אם צריכים לצאת, ראוי שיהיו מוכנים לו דברי תורה המושכים את ליבו, או דברי יר"ש כפש"כ רבנו יונה בספר היראה (אות ע"ד, ע"ה) : תמיד הרגל על לשונך דברי תורה ויר"ש וכו' שהרי "אין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב הפנוי מן החכמה", שכשהוא לומד בדבר המושך את הלב אז הוא 'עסוק' בזה.

לרצות להדבק רק בקב"ה

ישנה עצה שיכולה להועיל, שכאשר צריך לילך למקום אשר עלול לראות שם מראות אסורים, יחשוב מקודם ויעורר את עצמו גם באותו הזמן – 'אני רוצה להידבק רק בקב"ה...!!! ודבר זה מגן שאף אם נכשל וראה ח"ו אי"ז מפריע. (ומרן הגר"א קוטלר זיע"א כשנתקל פעם במראה אסור פרץ ע"כ מיד בבכי מר)

יבקש רחמים שלא יכשל

ואולם צריך גם לדעת שההתעסקות עם הענין של שמירת העיניים יתר על המידה זהו ג"כ דבר שמזיק!!!, כפש"כ בכתר ראש אות קצ"ה וז"ל "זה הכלל כל מה שיגדור את עצמו ויפרוש מראי', אח"כ אם יראה ויביט יבער בו היצר כאש, אלא כשדעתו לילך בשוק יתפלל ויבקש רחמים לבל יכשל ח"ו בשום נדנוד חטא והרהור עבירה ר"ל", עכ"ל.

• והאר עינינו בתורתך •

הפוגם בעיניו – פוגם בהבנת התורה

יש קשר ישיר בין שמירת העיניים להצלחה בתורה!! משום שיש קשר בין עיני הבשר לעיני הנפש, כך שהפוגם בעיניו פוגם גם בעיני הנפש שלו, וממילא נפגם גם ההבנה שלו בתורה. ומאידך כששומר על עיניו הרי זה עוזר להבנת התורה וזכירתה!!!, וכפי שנרמז זאת בקרא "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ד". וכן יש לרמוז זאת במאמר חז"ל זכור ושמור כדיבור אחד נאמרו, שלזכור את התורה ולשמור על העיניים זה תלוי אחד בשני.

• הנהגות בקדושה •

שאלת שלום לאשה

מלבד ההנהגת דרך ארץ המתאימה לבני תורה עם העובדים בישיבה, צריך גם להזהר בהנהגת סור מרע עם העובדות, בכל ההרחקות הראויות מהנשים, וכגון שלא לקרוא להם בשם הפרטי, וכשצריכים לבקש מהן משהו, יש לעשות זאת בצורה נכונה ע"פ ההלכה ובאופן מכובד.

החזו"א אמר (על זמנו) כי פעמים שאי אפשר שלא להגיד שלום לאשה, מפני שישנם שנעלבות מכך, והכל לש"ש.

אל תרבה שיחה עם האשה

עלינו לשים לב לכך שלא להכשל בריבוי שיחה עם אשה, שהרי כתוב "כל המרבה שיחה עם האשה גורם רעה לעצמו" (וזה אף אחרי שהפסיק לדבר!) כי ישנה קליפה הנקראת "רעה" שהמדבר עם האשה (שלא לצורך) מביא על עצמו את אותה הקליפה! ומסופר כי בעלת הבית של אחד מן הגדולים (בצעירותו) ביקשה ממנו תוספת של כסף, וכששמע זאת הוא לא התווכח - ומיד נתן לה... וכששאלוהו על כך חבריו מדוע הוסיף לה מיד עוד כסף? השיב להם כי "אל תרבה שיחה עם האשה" שווה הרבה יותר מהתוספת של הכסף שנתן לה!!! ("וכי אל תרבה לא שווה?")

פה נקי

כשהאדם לא נזהר בלשונו אין זה סוף דבר שהוא 'לא נזהר בלשונו', אלא במעשה זה הוא פוגם את פיו, וא"כ אח"כ כל דברי הקדושה שמוציא מפיו יוצאים פגומים... מכיון שהם יוצאים מ"מכונה מקולקלת", וכל זמן שהוא לא חוזר בתשובה יש לו - לא רק את הבעיה שהוא 'נכשל', אלא יש לו את הבעיה שדברי התורה שלו יוצאים פגומים.

וכשאדם נמנע מלדבר דיבורים אסורים מלבד מה שהוא חוסך מעצמו את כל הפגמים והקולקלים שזה גורם, הוא מוסיף ע"ז עוד קדושה לעצמו וכו'.

<אחד אמר למרח הגראי"ל אני רוצה לשאול שאלה חוצפנית: הרב אומר שהתורה מתוקה, אבל אני לא מרגיש את זה, אני מרגיש שגלידה זה מתוק? השיב לו הגראי"ל אתה יודע שסוכר הוא מתוק, ואעפ"כ אם יש פצע בפה כבר לא מרגישים את הטעם! וכן הוא בזה מי שלא שומר את פיו הוא פוגם לעצמו את האפשרות להנות מדברי הקדושה תורה ותפילה וכדו'

◀ מי שיש לו עדינות הנפש, מהדר הוא אחר לשון נקיה בדווקא, וכן כאשר כל אחד יהדר אחר לשון נקיה ועדינה – תתעדן גם נפשו... עי"כ.

• ה ב י ר ו ר ה א ח ר ו ן •

לא כולם יזכו לחזות בביאת המשיח

ברצוני לומר 'דבר מאד גורלי' ! אנו הרי כל כך מחכים לביאת המשיח, אבל צריך לדעת שלא כולם יזכו !, וכשם שביציאת מצרים לא כולם יצאו, כמו"כ בביאת המשיח אלו שנמשכו אחר הטומאה לא יזכו לחזות בביאת המשיח... !!! !

הנסיון הגורלי

האדם קובע לעצמו את גורלו אם בבוא המשיח הוא יהי' מהמאשרים או מהמסכנים ח"ו, ומכיון שאנו קרובים לביאת המשיח, לכן הקב"ה נתן לסט"א רשות לנסות אותנו ולברר מי אכן עובד ד' באמת ??? !, חשוב מאוד שלא נשכח את זה - שכעת זהו הבירור האחרון, מי לד' ומי ח"ו לא, לכן חשוב במיוחד עתה מאד לזוהר שלא נצא ממחנה השכינה, כי מי שלא נזהר ואינו שם לב יכול ח"ו לאבד את כל עולמו... !!! !

"על פתחו של גיהנום"

אנו רואים דבר נורא, שכהיום אפשר להיכשל הרבה יותר בקלות ממה שהי' בעבר, שאז אם רצה מישהו ח"ו לחטוא הי' עליו להרחיק נדוד, אבל היום אפשר במכשיר קטן שיכול להימצא בכיס, לצפות בכל תועבות העולם רח"ל, ועי"ז ימצא האדם את עצמו 'בקלות' בפי שחת... ויפסיד את כל עולמו רח"ל. וא"כ צריכים זהירות ו'הרחקה יתירה' מדברים אלו !!! !.

"מי לד אלי"

זה שהקב"ה נתן לסט"א רשות לנסות אותנו כל כך אי"ז מקרה, זהו נסיון ובירור חזק לפני ביאת המשיח לבדוק ולברר מי לד' ומי ח"ו לסט"א. לצערנו שמענו כבר סיפורים מסמרי שיער על גברים ונשים ואף ממשפחות יקרות אשר נפלו בדבר נורא זה ד' ישמרנו, וע"כ צריכים מאוד לעמוד על המשמר !

ובחרת – בחיים

כתוב בתורה "הנה נתתי לפניך את החיים ואת המות" והשאלה היא כמה האדם בוחר בהקב"ה או בסט"א, בחיים או במוות, ואי"ז שאלה סתם אם הוא עושה דבר שאינו הגון, או אם נפל או לא, אלא השאלה היא לאיזה מחנה אתה משתייך, למחנה שכינה או למחנה

הטומאה ר"ל וכשהאדם הולך להסתכל במכשיר כזה נחשב שהוא בוחר בזה... וע"פ האמור שהוא לא יזכה לביאת המשיח וכדו'.

הבא להיטהר...

ואשרינו שאנו מובטחים שהבא להיטהר מסייעין אותו, אבל יש לזכור שגם הבא להיטמא פותחין לו! ויש לשים על לב שהיצה"ר אורב לנו וחפץ להמיתנו, וברוך ד' שאנחנו מובטחים שאפילו אם רק בא להיטהר, כבר מסייעין בידו מן השמים.

לעמוד בנסיון

אלו דברים מאד גורליים והנופל בזה ח"ו יקשה לו מאוד אח"כ לצאת מזה. ועלינו ללמוד מיוסף הצדיק שעל אף כל טומאות מצרים עמד בנסיון ונשאר בצדקו, ובלי ספק שאנו יכולים לעמוד בניסיונות הללו!

אין לך יפה מן הצניעות

"דע לפני מי אתה שוכב"

צריך לדעת איך להתלבש כשהולכים לישון, וגם מה ללבוש בשעת השינה, ואפילו כאשר חם מאוד (ויש לשים לב לכך שלא נהיה ח"ו מושפעים בזה מהרחוב) שהרי להסתובב ככהמה זה מגעיל ומאוס!!!

לא חלי ולא מרגיש

וזה שרגיל ללכת כך, הרי זה נעשה לו כהיתר רח"ל, והוא כבר לא מרגיש את הגועל שבזה! כל מעשה שאדם עושה משפיע עליו, וכשאחד הולך בחוסר צניעות נגד העדינות, הוא יורד ויורד בלי שירגיש בזה...!

סימן לדבר...

והאמת היא שאי רגש בללכת עם גופיה, זה מראה על בעיות בעניני קדושה.... והרי אף אחד אינו רוצה שיחשדו אותו בכך!, וא"כ צריך מאוד להתביש בזה!!! (וכשיש אדם אז יש כבוד האדם, וכשאין אדם אז אין כבוד האדם!!!)

האצילות מחייבת

גופו של אדה"ר קודם החטא האיר מסוף העולם ועד סופו, והגוף שלנו במצבו הנוכחי הוא תוצאה מחטא אדה"ר, ולכן זו בושה לחשוף את הגוף! וכמה שאדם יותר אצילי הוא מרגיש

דבר זה ביותר... ולכן צריך תמיד להקפיד לכסות את גופו כמו שצריך - והיא אצילות מחויבת!!!

• טהרת המקוה •

טבילה לתוספת קדושה

ענין ההליכה כל יום לטבול במקוה לתוספת קדושה שנויה במחלוקת, וכששאלתי את החזו"א האם כדאי לטבול כל יום במקוה בשביל להוסיף קדושה, השיב לי: מי אמר שזה מוסיף קדושה?! אבל הוסיף שאם חושב שזה מועיל, זה בעצמו כבר פועל להוסיף קדושה על האדם (משום שאם אדם עושה פעולה בכדי להתקדש זה עצמו כבר פועל עליו לקדש אותו) אבל לילך לטבול במקוה כל ערב שבת, וכן כשנצרכים לטבול, אז פשוט שטובלים. ואולם האמת היא שיש גדולים שסברו שהטבילה במקוה, מוסיפה קדושה על האדם, והיו הרבה שנהגו לטבול כל יום, וכך נהגו גם גדולי עולם, כהרב מטשעביץ זצ"ל, ומשמע גם שהגרעק"א זצוק"ל היה הולך לטבול כל יום (יעוין בספר חוט המשולש - תולדות רעק"א). ואכן לא כל אחד מקבל מהמקוה אותו הדבר, כיון שתלוי מהי המחשבה של האדם בטבילה!, ובכדי שהמקוה יפעל עלינו יותר, צריך לרצות להטהר, מלבד ההרהור תשובה וכו'.

<אדם צריך לעשות לעצמו מזכרת מהדברים שהוא רואה. כגון כדי לטבול במקוה צריך לרדת, יכול להזכיר לנו, שבכדי להיטהר צריך להיכנע.

טבילה להסרת הטומאה

אחד ממ"ח דברים שהתורה נקנית בהם זה - באימה וביראה, וכך הי' גם במעמד הר סיני, שהתורה ניתנה באימה ויראה ברתת וזיע, ואומרים חז"ל (ברכות כ"ב ע"א) שכך צריך להיות תמיד, ולכן תקנו טבילה לבעלי קרי כיון שזה נובע מקלות ראש, ויש חשש שהקלות ראש תמשך גם בשעה שלומד תורה.

הרמב"ם כתב (סוף הל' מקואות) לגבי הטבילה להסרת הטומאה, שזה לא דברים שדעתו של אדם מכרעתן, כיון שטומאה זה לא גוף שתעבור במים אלא בשעה שאדם טובל במים אז "הנפש (הנשמה) טובלת בשם", וכמו כתוב "מקוה ישראל ד".

הטבילה לכבוד שב"ק

כשהולכים לטבול בערב שבת, יש לשים על לבנו המובא במ"ב, כי בהיות והמלך בא לביתנו צריך שלא להסתפק רק בלנקות את הבית, אלא צריך לנקות גם את הנשמה... ולכן יש לשים

לב לכך, שלא להיות כ"טובל ושרץ בידו" אלא יהרהר לפני כן בתשובה, ושלא תהי' הטבילה ללא מחשבה.

וכתוב בספה"ק שאור השבת לא יחול על האדם אם לא יטהר עצמו מע"ש! ולכן ראוי קודם לטבילה להרהר בתשובה, וכמ"ש הרמב"ם "והכל תלוי בכוונת הלב".

הטבילה בשבת

הגר"א זיע"א אמר שעדיף לטבול במוצש"ק מאשר לטבול בשבת, אבל למעשה הרי חז"ל לא אסרו לטבול בשבת שמא יסחוט, ולכן שאלתי ע"כ את מרן החזו"א זצ"ל מה הטעם לגזירה זו של הגאון - וכי הוא גזר כאן גזירה חדשה?! והשיב לי: מי שאצלו עיקר עבודת ד' זה שמירת החוקים, עדיף בעיניו שיטבול במוצש"ק ולא בשבת משום חשש סחיטה!, ואכן למעשה הגאון לא 'אסר' לטבול בשבת אלא הוא רק העדיף שלא יטבלו בשבת, וממילא שייך שאם יכולים להיזהר שרי. וכנראה שהיום שייך שבני תורה טובלים בשבת, וגם במקוה של החזו"א היו טובלים בשבת.